

Sygn. akt V CSK 496/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa B. S.
przeciwko K. Spółdzielni Mieszkaniowej w B.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz powódki 120 (sto dwadzieścia)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej K. Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 kwietnia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, występują dwa istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia, czy czynienie przez członka spółdzielni mieszkaniowej ze swojego prawa użytku, który jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego jest działaniem zawinionym, które nie da się pogodzić z postanowieniami statutu spółdzielni lub dobrymi obyczajami na gruncie art. 24 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 21), a także jaki wpływ na orzekanie sądów w sprawie uchwał o wykluczeniu z członkostwa w spółdzielni wynika z art. 1 § 1 Prawa spółdzielczego w zw. art. 1

ust. 7 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1222 z późn. zm.).

Odnosząc się do pierwszego z zagadnień należy zauważyć, że zostało ono tak sformułowane, iż jego rozstrzygnięcie nie miałoby wpływu na wynik niniejszej sprawy. Skarżąca zakłada, że działanie powódki, którym w okolicznościach niniejszej sprawy ma być wytoczenie przeciwko pozwanej spraw sądowych, jest lub może być uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Poszukiwanie przez członka spółdzielni ochrony swoich uprawnień na drodze sądowej nie może być jednak generalnie uznane za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, które miałyby stanowić podstawę do wykluczenia go ze spółdzielni. Potwierdza to jednoznacznie stanowisko Sądu Najwyższego (zob.: wyrok SN z dnia 16 czerwca 2005 r., sygn. akt I PK 257/04, OSNP 2006, nr 3 – 4, poz. 43; wyrok SN z dnia 2 kwietnia 1996 r., sygn. akt I PRN 34/96, OSNP 1996, nr 20, poz. 306), wobec czego nie ma podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie zachodzi tak zredagowane zagadnienie, zwłaszcza, że rozstrzygnięcie wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego i jako niebudzące wątpliwości nie wymaga dalszych rozważań.

Drugie zagadnienie również nie zostało uzasadnione w dostateczny sposób. Nie można zasadnie stwierdzić, że w okolicznościach niniejszej sprawy problem ten może prowadzić do odmiennych ocen. Powołane przez skarżącą przepisy są czytelne i nie powinny wywoływać wątpliwości. Co więcej, skarżąca skupiła się na dobrowolności zrzeszania się w spółdzielni. Nie można jednak pomijać specyfiki spółdzielni mieszkaniowej, do której, w zakresie nieuregulowanym w ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych, odnoszą się przepisy ustawy - Prawo spółdzielcze. Podstawowym celem spółdzielni mieszkaniowej jest bowiem zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych członków spółdzielni oraz ich rodzin (art. 1 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych). Wyraźne brzmienie przepisu definitywnie stawia na pierwszym miejscu mieszkaniowy interes członków spółdzielni, a nie bliżej niesprecyzowany interes członków organów spółdzielni mieszkaniowej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

I.n